

— Kerry Winfrey —

Uäga süraat sina

Originaali tiitel:
Kerry Winfrey
Very Sincerely Yours
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või siis on neid kasutatud loominguliselt, ning igasugune sarnasus tegelike inimestega, nii elusate kui ka surnutega, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Kerry Winfrey
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Bo8417822
ISBN 978-9949-82-954-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõigile neile, kes selle üle ikka veel pead murravad.

1

SEL ÕHTUL, KUI TEDDY PHILLIPS MAHA JÄETI, OLI TA oodanud abieluettepanekut.

Asi polnud selles, nagu oleks Richard käitunud liiga ilmselt, aga teatud märgid olid õhus. Ta oli hajameelsem kui tavaliselt ja nägi Teddyga rääkides närvilisem välja. Tavaliselt oli Richard enesekindel, ehk isegi üleliia, seega oli see Teddy arvates armas. Nagu oleks tal plaanis ei öelda! Nagu oleks tal plaanis öelda midagi muud kui „Jah, ma tahan sinuga abielluda ja olla koos sinuga, kuni surm meid lahutab!“, pärast mida võtaks Richard ta sülle ja keerutaks teda ringi.

Sel hommikul oli Richard küsinud, kas nad saaksid õhtul rääkida, seega otsustas Teddy luua meeolelu, valmistades üht mehe lemmikroogadest: spagette lihapallidega. Mõned inimesed oleksid kutsunud Richardit pirtsakaks sööjaks, aga Teddy eelistas mõelda temast kui *valivast* sööjast. Ja tõepoolest, milleks teha kogu seda uute toitumise proovimise tööd, kui teadsid umbes viit rooga, mis sulle kõige rohkem meeldivad?

Kas Teddy oli pettunud, kui ta töölt tulles avastas, et korter nägi välja täpselt samasugune nagu alati? Pisut küll. Aga pärast kuut koos veedetud aastat oskas ta mitte oodata roosikroonlehti põrandal või teda küünlavalguses ootavat Richardit, laskunud ühele põlvele, küsimas, kas Teddy teeks temast kõige õnnelikuma mehe maailmas.

Richard ei uhkeldanud nende suhtega ja see oli üks asjadest, mis Teddyle tema juures meeldis.

Aga Teddy teadis, et tema ise oskas küll meeleolu luua, kuna lõpude lõpuks just seda ta nende suhtes tegigi. Richard töötas pikki päevi arstina ja tal ei olnud aega teha selliseid asju nagu korteri kaunistamine, sobivate diivanipatjade ostmine või ise endale toidu valmistamine. Kõike seda tegi Teddy.

Sea- ja veiselihast lihapalle oma erilises koduses tomatikastmes hautades mõtles Teddy endamisi, et paljud inimesed ei mõista, et taustajõuks olla on vahel täpselt sama oluline kui rambivalguses seista. Nende suhtes oli loomulikult Richard see, kes väljapoole sãras, see, kellel oli tähtis töö. Aga varjus olla polnudki nii paha. Keegi peab ka varjud mugavaks tegema, isegi varjud võivad kasutada õhuvãrskendajat või mugavat kootud tekki.

Ja nende linnamaja polnud mitte midagi muud kui hubane. Teddy oli eriti uhke sügisese kompositsiooni üle, mille ta oli kaminasimsile teinud kohe, kui kalendris septembrikuu lehe ette keeras. Seal olid kõrvitsad ja vildist lehtedest vanik, sest tema arvates ei saanud kodu koduks nimetada, kui seal polnud sügisel tillukesi kõrvitsaid.

Teddy kallas spagetid keevasse vette ja pani taimeri tööle. Endamisi ümisedes süütas ta laual küünlad ja võttis siis välja telefoni, et muusikat valida. See oli esimene kord, kui ta oli kaalunud küsimust „Millise muusika saatel ma kihluda tahaksin?“. Sõrmega üle laulude nimekirja libistades hammustas ta huulde ja leidis siis esitusloendi nimega „Parim muusika abieluettepaneku tegemise ajaks“. „Unchained Melody“, „Can't Help Falling in Love“. ... Jah, see oli täiuslik.

Kui Righteous Brothers mängima hakkas, kõndis võtmekõlina saatel uksest sisse Richard. Teddy keeras end kiiresti ümber ja naeratas. „Ee,“ ütles Richard, vaadates segaduses olles ringi.

Olgu, see ei olnud reaktsioon, mida Teddy oodanud oli. Vahet pole.

„Terekest,“ ütles Teddy, kui taimer helisema hakkas. Ta haaras sõela ja viis poti kraanikausi juurde. „Ma lihtsalt mõtlesin, et teen meile erilise õhtu!“

Richard seisis ikka veel ukiselãvel. Pãrast spagettide kurnamist lãks Teddy kõõgi teise otsa ja sulges Richardi selja taga ukse. „Kuidas sul tãna tãõõl lãks?“ kũsis ta.

Mees pilgutas silmi. „Hästi. Lihtsalt see siin on üllatav.“ Ta tõmbas ninaga õhku. „Kas sa tegid...?“

„Spagette!“ ütles Teddy naeratusega. „Sinu lemmiktoitu!“

Teddy helehalli kampsunit nähes kortsutas Richard kulmu. „Ära unusta seda ära puhastada.“

Teddy vaatas allapoole ja nägi tomatikastmepriitsmeid. Richard oli talle kunagi öelnud, et eredate värvide taustal tundub ta nahk liiga kahvatu, seega kandis ta nüüd enamasti neutraalseid värve ja J. Crew' kampsun oli üks tema lemmikutest. „Oh, pagan,“ pomises Teddy, vaatas siis tagasi Richardi poole ja naeratas. „Igatahes on söök peaaegu valmis. Kas soovid istet võtta?“

Richard noogutas, kui toa täitis Elvise hääl. „Oh, jah. Ma vahetan riided ära.“

Mõne minuti pärast, kui Richard magamistoast välja ilmus, asetas Teddy lauale spagetikausid, veiniklaasid ja pätsi kodust küüslaugusaia.

Richard istus sõnagi lausumata maha, seega järgis Teddy tema eeskujule. Mees võttis vaikides ühe suutäie toitu, seega tegi naine sama. *Ta on ilmselt mures*, ütles Teddy iseendale. Kellegi kätt paluda võib olla pisut närvesööv, kuigi Richard *peab* ilmselt juba teadma, kuidas ta vastab.

Richard torkas lihapalli kahvli otsa ja köhis siis kurgu puhtaks. „Teddy, ma pean sulle midagi ütlema.“

„Jah!“ ütles Teddy kõva ja selge häälega.

Richard peatus hetkeks ja pööras pilgu lihapallilt naisele. „Mida?“

Viimaks jõudis Teddyle kohale, et tegelikult polnud Richard tema käest midagi küsinudki, rääkimata abieluettepanekust. „Vabandust,“ ütles Teddy. „Ma...“

Naine ohkas. Ta peaks selle Richardi jaoks kergemaks tegema, ja just nimelt seda ta tegigi. Ta tegi asjad lihtsamaks elukaaslase jaoks, kes nii kõvasti tööd tegi.

„Ma tean, et sa oled närvis,“ ütles Teddy, sirutades käe laua, et Richardi käest kinni võtta. „Ma tean, et see vestlus on sulle raske.“

Üle Richardi näo valgus kergendus. „Sa tead seda?“

Teddy noogutas innukalt. „Loomulikult! Kas sa arvad, et ma pole märganud, kuidas sa viimasel ajal nii eemalolev olnud oled? Kuidas sa oled töötanud isegi veel rohkem kui tavaliselt?“

Richard vajus kõssi. „Ossa. Kas see on olnud nii ilmselge?“

Teddy naeratas. „Noh, jah, aga sellest pole midagi. Seega vastan ma sellele küsimusele, ilma et sa seda isegi küsima peaksid. Jah.“

Richardi kulmud kerkisid nii kõrgele, et Teddy kartis, et need tõusevad ta juuksepiirini. „Jah?“

Naine pigistas jälle mehe kätt. Loomulikult on nüüd see hetk, kui ta sõrmuse saab. „Tuhat korda jah.“

„Vau!“ Richard naeris närviliselt. „Ma ei suuda öelda, kui palju paremini ma end tunnen. Ma olen sellepärast nädalaid põdenud, mõeldes, kuidas sa reageerid...“

Teddy niheles toolil, kui ta naeratus muutus kulmukortsutuseks. „Sa... ei teadnud?“

Richardi silmad läksid pärani. „Loomulikult mitte. Aga ilmselgelt võisid ka sina aimata, et midagi on lahti. See on küll kõige kergem lahkumine, mis mul kunagi on olnud.“

Teddy tõmbas käe tagasi. „Mida?“ sosistas ta.

„Mitte et selles osas erilist konkurentsi oleks. Mu keskkooliaegne tüdruk mässis terve mu aia kempsupaberisse, kui me suhte lõpetasime, ja ta kasutas isegi redelit, et tõeliselt kõrgetesse kohtadesse jõuda. See kempsupaber jäi puude otsa nii kauaks, kui vihm selle sealt alla pesi. Vot see oli kehv lahkumine.“

Teddy oli jätkuvalt vait.

„Kui aus olla, siis *petsin* ma teda. Aga ikkagi. See oli pisut dramaatiline.“

Teddy vaatas spagetikastet, mis oli tema taldrikul nüüd külm ja eemaletõukav.

Richard kühveldas toitu suhu. „Ma ei suuda uskuda, kui näljane ma olen nüüd, kui oleme SELLEGA ühele poole saanud. Miks meil Céline Dioni muusika mängib?“

Kui kahetsustunne üle Teddy uhas, taipas ta, et pole võimeline enam kunagi kuulama laulu „My Heart Will Go On“, mõtlemata sel-

lele, kuidas Richard ta üle spagetikausi tseremoonitsemata maha jättis. Mitte et ta seda lugu pärast algkooli üldse eriti palju kuulnud oleks, aga see oli põhimõtte küsimus.

„Ma võin selle kinni panna,“ pobises Teddy, tõmmates taskust telefoni.

„Ma olen nii rõõmus, et sa juba teadsid, et ma palun sul välja kolida,“ ütles Richard, suu toitu täis. „Aga ma pole üllatunud. Sa kuidagi tead alati juba enne mind, mida ma mõtlen.“

„Sa tahad, et ma... koliksin välja?“ sosistas Teddy.

Richard kehtas õlgu. „Üks meist peab lahkuma ja ei tundu, et sa saaksid endale linnamaja lubada selle raha eest, mida sa mänguasja-poes teenid, sa ju tead seda? Seega tundub see mõistlik.“

Teddy noogutas. „Täpselt nii. See tundub mõistlik.“

„Ma teadsin, et ma ei saanud olla ainus, kes taipas, et midagi on valesti,“ ütles Richard salvrätikuga suud pühkides. „Ja mõtle sellele niimoodi: ehk on see motivatsioon, mida sul viimaks vaja läheb, et välja mõelda, mida sa tahad oma eluga peale hakata.“

Teddy kokkus hämmeldunult. „Mida?“

„Hästi.“ Richard itsitas ja Teddy märkas, et mehe hammaste külge oli jäänud tükike punet. „See pole ju mingi saladus, et sa ei tea, mida sa tahad, Teddy. See ongi sinu ja minu vaheline erinevus, kas pole? Mina olen tahtnud alati teha midagi tähtsat, olla arst, aidata inimesi. Ja sina... noh, sinu elu on alati olnud tähtsusetum. Ma arvan, et oleksime pidanud teadma, et see suhe ei kesta igavesti.“

Teddy üritas mitte nutma hakata. Olgu, ta ei olnud teadnud, mida tahab, kui kolledžis Richardit kohtas... aga selleks ju Richard oligi *mõeldud*, eks ole. Tema oligi see, mida Teddy tahtis. Ta ei pidanud muretsema selle pärast, mida oma eluga peale hakata, sest ta sai keskenduda sellele, et teha Richardi elu nii heaks kui võimalik, mõtles ta pisaraid tagasi hoides. Ta peaks täielikult pühenduma ja tegema ka selle lahkumineku nii lihtsaks kui võimalik.

„Suurepärane õhtusöök, muide,“ ütles Richard, tõustes lauast oma taldrikut ära koristamata. „Järgmisel korral võiksid sa toidu

sisse ilmselt rohkem küüslauku panna või mida sa arvad? Oh, ja, ee, ma ei taha olla pealetükkiv, aga millal sa arvad, et sa ära lähed?“